

Tracyl Chevalier

Dáma a jednorožec

Tracy Chevalier
DÁMA
A JEDNOROŽEC

Z angličtiny preložila
KATARÍNA VARSIKOVÁ

slovar

Copyright © 2003 by Tracy Chevalier
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2004, 2016
Translation © Katarína Varsiková 2004, 2016

ISBN 978-80-556-2379-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými a ani vo forme fotokópií, nahrávok, ani prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Mojej sestře Kim

I
PARÍŽ

Predveľkonočný pôst 1490

NICOLAS DES INNOCENTS

Vraj sa mám okamžite dostaviť, povedal posol. To je celý Jean Le Viste – od každého očakáva, že ihneď vykoná jeho príkaz.

Poslúchol som. Nasledoval som posla, len čo som si narýchlo vyčistil štetce. Objednávka od Jeana Le Viste môže znamenať jedlo na celé týždne. Len kráľ si dovoľí odmietnuť Jeana Le Viste, a tým ja dozaista nie som.

No koľko ráz som sa už náhlil cez Seinú na rue du Four, a vrátil sa odtiaľ naprázdno? Nie že by bol Jean Le Viste rozmarný muž, práve naopak, je vážny a tvrdý ako kedysi jeho milovaný Ľudovít XI. A bez humoru. Neopovážil by som sa s ním žartovať. Uľaví sa mi, keď z jeho domu uniknem do najbližšej taverny na pohárik, zasmejem sa, zalaškujem si, aby som si napravil náladu.

Vie, čo chce. Avšak niekedy, keď prídem predebatovať ďalší erb na komín, alebo maľbu na dvere koča jeho ženy, alebo zopár vitráží do kaplnky – hovorí sa, že erbov Le Viste je toľko, koľko konských lán – odrazu sa zarazí, potrasie hlavou a zamračene povie: „Je to zbytočné. Nemal by som sa zaoberať takými prízemnosťami. Choď.“ Poberiem sa a ešte sa cítim previnilo, akoby som to bol ja, kto ho priviedol na myšlienku výzdoby koča, hoci on si dal zavolať mňa.

Bol som v dome na rue du Four už zo šesť ráz. Nič impozantné. Napriek tomu, že ho obklopujú polia, je to mestský dom s dlhými úzkymi izbami, príliš tmavými stenami, so stajňami v tesnej blízkosti, v dome neustále cítiť kone. Je to typický dom rodiny, čo si kúpila svoje miesto pri dvore, je pomerne honosný, no na zlom mieste. Jean Le Viste si pravdepodobne namýšľa, aké sa mu ušlo bývanie, a dvor sa mu smeje za chrbtom. Mal by žiť v blízkosti kráľa a Notre Dame,

nie za mestským hradbami v močaristých poliach okolo Saint-Germain-des Prés.

Keď som prišiel, správca ma neuviedol do súkromnej komnaty Jeana Le Viste, miestnosti lemovanej mapami, kde sa venuje práci pre dvor a kráľa, ako aj rodinným povinnostiam, ale do Grande salle, kde Le Vistovci prijímajú a zabávajú svojich hostí. V živote som tam nebol. Bola to dlhá miestnosť s veľkým kozubom oproti dverám a s dubovým stolom uprostred. Nijaké ozdoby okrem kamenného erbu na šachte komína a erbu namaľovanému nad dverami – hoci strop tvorili pekne vyrezávané drevené kazety.

Nič veľkolepé, pomyslel som si, keď som sa rozhlídal. Okenice boli otvorené, no oheň v kozube nerozložili a holé steny v miestnosti vyžarovali chlad.

„Počkaj tu na môjho pána,“ povedal lokaj a civel na mňa. Obyvatelia tohto domu si umelca buď vážili, alebo zatracovali.

Obrátil som sa mu chrbtom a hľadel do úzkeho okna, z ktorého bol výhľad na veže Saint-Germain-des-Prés. Hovorilo sa, že Jean Le Viste si vybral tento dom, aby si jeho pobožná žena mohla kedykoľvek zísť do kostola.

Dvere za mnou sa otvorili, obrátil som sa a chystal som sa ukloniť. No bola to len slúžka, ktorá sa uchechtla, keď ma videla napoly skloneného. Vystrel som sa a sledoval som, ako kráča krížom cez miestnosť a nohou vráža do vedra. Kľakla si a začala vyberať popol z kozuba.

Je to ona? Snažil som sa spomenúť si – v tú noc bola za stajňami tma. Bola tučnejšia než v mojich spomienkach, mala hrubé obočie, no tvár pomerne sladkú. Stálo to za slovíčko.

„Zostaň chvíľu,“ povedal som, keď sa nemotorne zodvihla a mierila k dverám. „Sadni si a daj svojim nohám odpočinúť. Porozprávam ti príbeh.“

Dievča s myknutím zastalo. „Myslíš ten príbeh o jedno-rožcovi?“

Bola to ona. Otvoril som ústa, že odpoviem, ale dievča ma predbehlo. „Hovorí sa v pokračovaní príbehu aj o tom, že žena oťarchavie a možno príde o miesto? Je to tam?“

Tak preto bola taká tučná. Obrátil som sa k oknu.

„Mala si byť opatrnejšia.“

„Nemala som ťa počúvať, tak je to. Mala som ti tvoj vlastný jazyk napchať rovno do riti.“

„Ale choď už, dievča. Tu máš.“ Zalovil som vo vrecku, vytiahol zopár mincí a šmaril ich na stôl.

„Zober na dieťa.“

Prešla cez izbu a napľula mi do tváre. Kým som si zotrel sliny z očí, bola preč. Mince tiež.

Jean Le Viste prišiel onedlho v sprievode Léona Le Vieux. Väčšina pánov využíva na sprostredkovanie obchodníkov typu Léona, ktorí dojednávajú podmienky, spíšu zmluvu, poskytnú zálohu a materiál a dohliadnu na dokončenie objednávky. S týmto starým obchodníkom som sa už stretol pri maľbe erbu na kozub, bolo to Zvestovanie do komnaty manželky Jeana Le Viste, a pri niekoľkých vitrážach do kaplnky na ich zámočku neďaleko Lyonu.

Léon sa teší značnej obľube Le Vistovcov. Vážim si ho, ale nemôžem ho mať rád. Pochádza z rodiny židovského pôvodu. Nerobí z toho tajnosti, ale využíva tento fakt vo svoj prospech, keďže Jean Le Viste je takisto z rodiny, čo prešla značným vývojom. Preto uprednostňuje Léona, obaja sú bezvýznamní rodom, len sa im podarilo dostať do dobrých kruhov. Pravdaže, Léon úzkostlivo dbá, aby sa dva-tri razy do týždňa objavil na omši v Notre Dame, kde si ho všimne veľa ľudí, takisto sa Jean Le Viste usiluje správať ako pravý šľachtic, dáva objednávky, usporadúva veľkolepé hostiny, ukláňa sa a prešľapuje pred kráľom.

Léon hľadel na mňa, usmieval sa popod fúzy, akoby mi na pleci sedela opica. Obrátil som sa k Jeanovi Le Viste. „*Bonjour, monseigneur*. Želali ste si, aby som prišiel.“ Uklonil som sa tak hlboko, až sa mi zakrútila hlava. Hlboký úklon nikdy nezaškodí.

Jean Le Viste má sánku tvrdú ako sekera, oči ostré sťa nôž. Blúdili po miestnosti a spočinuli na okne za mojím chrbtom. „Chcem s tebou prediskutovať objednávku, Nicolas des Innocents,“ povedal a potahoval si rukávy hávu olemovaného zajačou kožušinou zafarbenou na sýtočerveno, akú nosia právnici. „Týka sa tejto miestnosti.“

Poobzeral som sa okolo seba a snažil sa nedať najavo svoje myšlienky. Pri Jeanovi Le Vistovi sa to nevypláca. „Čo máte na mysli, monseigneur?“

„Tapisérie.“

Zaznamenal som množné číslo. „Máte na mysli záves s erbmi po bokoch dvier?“

Jean Le Viste sa uškrnul. Radšej som mal byť ticho.

„Chcem tapisérie, ktoré pokryjú všetky steny.“

„Všetky?“

„Áno.“

Znovu som sa poobzeral po miestnosti, tentoraz dôkladnejšie. Grande salle bola dlhá aspoň desať krokov a široká zo päť. Mohutné steny boli z miestneho sivého a drsného kameňa. Do pozdĺžnej steny vytesali tri okná a polovicu steny oproti dverám zaberá kozub. Tapisérie na pokrytie stien v sále je pre tkáča robota na niekoľko rokov.

„Čo ste si zvolili ako námet, pane?“ Tapisérie pre Jeana Le Viste som už navrhoval – erby, pravdaže. Zhotovenie erbu do veľkosti tapisérie je pomerne jednoduché, takisto ako dokreslenie trochu zelene na jeho pozadie.

Jean Le Viste si založil ruky na prsia. „Minulý rok ma zvolili za prezidenta Cour d'Aides.“

Nič mi to nehovorilo, ale vedel som, čo treba povedať. „Samozrejme, monseigneur, je to pre vás a vašu rodinu veľká česť.“

Léon prevrátil oči ku kazetovému stropu a Jean Le Viste zamával rukou, akoby rozháňal dym. Všetko, čo som povedal, ho zjavne rozčuľovalo.

„Chcem tento úspech osláviť súborom tapisérií. Túto miestnosť som vyhradil na mimoriadne príležitosti.“

Tentoraz som vyčkával.

„Nevyhnutne musia zobrazovať rodinný erb, pravdaže.“

„Pravdaže, monseigneur.“

Jean Le Viste ma vzápäti prekvapil. „No nielen tak osamote. Máme už veľa vyobrazení samotného erbu, tu aj inde v dome.“ Ukázal na erb nad kozubom a ešte jeden vyrezaný do trámu dverí, ktorý som si predtým nevšimol. „Nie, chcem, aby bol súčasťou veľkej scény a prejavil, že moje srdce patrí dvoru.“

„Mohla by to byť procesia?“

„Bitka.“

„Bitka?“

„Áno. Bitka pri Nancy.“

Tváril som sa zamyslene. Dokonca som si dovoľil slabý úsmev. No v skutočnosti som o bitkách vedel pramálo, a o tejto vôbec nič, kto bojoval pri Nancy, kto bol zabitý a kto vyhral. Videl som obrazy bitiek, no nikdy som nijakú nena-maľoval. Kone, premýšľal som. Budem musieť namaľovať aspoň dvadsať koní, aby pokryli tieto steny, a prepletenec mužských paží, nôh a výzbroje. Dupal som, prečo si Jean Le Viste, alebo skôr Léon, vybral práve mňa. Na dvore ma považujú za miniaturistu, maliara drobných portrétov dám, ktoré ich venujú svojim mužom. Ich jemnosť prispela k mojej reputácii, boli veľmi v móde. Maľujem štíty a dvere na dámskych kočoch, keď potrebujem peniaze na pijatiku, no mojím skutočným majstrovstvom je tvár veľkosti palca nane-sená štetcom z niekoľkých chlupov diviaka a farba miešaná s vaječným bielkom. Vyžaduje pevnú ruku, čo ja mám aj po dlhej prepítej noci v Le Coq d'Or. No predstava maľby dva-dsiatich obrovských koní – začal som sa potiť, hoci v miest-nosti bolo chladno.

„Ste si istý, že chcete bitku pri Nancy, monseigneur,“ povedal som. Nebola to celkom otázka.

Jean Le Viste sa zamračil. „Prečo by som si nebol istý?“ „Prepáčte, monseigneur,“ rýchlo som odvetil. „Je to veľká vec, a musíte si byť istý, že ste si vybrali to, čo naozaj chcete.“ Preklíňal som sa za tie nemotorné slová.

Jean Le Viste odvrkol. „Vždy viem, čo chcem. No čudujem sa. Zdá sa, že sa ti do tejto roboty nechce. Možno by som si mal nájsť umelca, čo to urobí rád.“

Znova som sa hlboko uklonil. „Nie, monseigneur, cítim sa poctený a vďačný, že ste sa obrátili na mňa s takou úžasnou prácou. Celkom iste nie som hoden vašej láskavej pozornosti. Nemusíte sa obávať, do tapisérií vložím svoje telo i dušu.“

Jean Le Viste prikývol, akoby schvaľoval poníženie pred jeho osobou.

„Nechám vás s Léonom, aby ste prediskutovali podrobnosti a odmerali steny,“ povedal, keď sa zbieral odísť. „Očakávam predbežné nákresy pred Veľkou nocou – na Zelený štvrtok, a maľby na sviatok Nanebovstúpenia.“

Keď sme zostali sami, Léon Le Vieux sa zachichotal. „Ty si taký hlupák.“

Pri Léonovi je najlepšie prejsť rovno k veci a nevšímať si podpichovanie. „Môj honorár je desať *livres tournois* – štyri teraz, tri po dokončení kresby a tri po dokončení maľby.“

„Päť *livres parisis*,“ odvetil rýchlo. „Polovicu, keď dokončíš kresby, zvyšok, keď dodáš maľby, ktoré monseigneur schváli.“

„Vylúčené. Nemôžem začať pracovať bez zálohy. A trvám na *livres tournois*.“ Typický Léon, skúša parížske, ktoré majú menšiu hodnotu.

Léon pokrčil plecami, oči mu veselo hrali. „Sme v Paríži, *n'est-ce pas*? Prečo nie parížske? Uprednostňujem tie.“

„Osem *livres tournois*, tri teraz a potom tri a dva.“

„Sedem. Dva ti dám zajtra, potom dva a tri nakoniec.“

Zmenil som tému – obchodníka treba nechať chvíľu čakať. „Kde vyrobia tapisérie?“

„Na severe. Asi v Bruseli. Tam robia najlepšie.“

Na severe? Striasol som sa. Raz som mal robotu v Tournai a vtedy som si prisahal, že v živote nepocestujem na sever od Paríža, tak mi išlo na nervy ploché svetlo a podozrievaví ľudia. Stačí, ak namaľujem návrhy, to sa dá aj v Paríži. A tým sa moja práca na tapisériách skončí.

„*Alors*, čo vieš o Bitke pri Nancy?“ spýtal sa Léon.

Pokrčil som plecami. „Čo na tom záleží? Všetky bitky sú rovnaké, *n'est-ce pas*?“

„To je to isté, ako povedať, že všetky ženy sú rovnaké.“

Usmial som sa. „Opakujem – všetky bitky sú rovnaké.“

Léon pokrútil hlavou. „Lutujem tvoju budúcu ženu. Teraz mi povedz, čo namaľuješ na tapisérie?“

„Kone, mužov v brnení, štandardy, oštepky, meče, štíty, krv.“

„Čo bude mať na sebe Ľudovít XI.?“

„Brnenie, pravdaže. Hádám by mohol mať zvláštne pero na helme. Pravdupovediac, neviem, ale poznám ľudí, ktorí mi povedia čo a ako. Nieкто bude niesť kráľovskú štandardu, predpokladám.“

„Dúfam, že tvoji priatelia sú chytrejší než ty a povedia ti, že Ľudovít XI. v Bitke pri Nancy nebol, bol to Švajčiar, kto zabil Karola Odvážneho, s podporou Ľudovíta XI., pravdaže. Ten sa tam však nevyskytoval.“

„Ach.“ To bol štýl Léona Le Vieux, urobiť z ľudí okolo bláznov, s výnimkou svojho pána. „Z Jeana Le Viste si si nestrieľal.“

„*Bon*.“ Léon vybral z vrecka nejaké papiere a položil ich na stôl. „Obsah tapisérií sme už s pánom prediskutovali a urobili sme aj nejaké merania. Budeš to musieť premerať dôkladnejšie, pravdaže. Tu je to.“ Ukázal na šesť zhruba naskicovaných obdĺžnikov. „Tu je miesto na dve dlhé a tu na štyri menšie. Toto je výjav z bitky.“ Podrobne opísal bitku, navrhol scény na jednotlivé tapisérie, zoskupenie dvoch táborov, úvodný úder, dve scény bojového chaosu, smrť Karola Odvážneho a triumfálny pochod Švajčiarov. Hoci som počúval a kreslil si svoje skice na papier, časť môjho ja zоста-

la mimo a dumala, do čoho sa to púšťam. Na tapisériách nebudú žiadne ženy, nič miniatúrne a delikátne, nič, čo by som poľahky nakreslil. Svoje peniaze si odrobím v pote tváre a za nekonečné hodiny.

„Keď budeš s maľbami hotový,“ pripomenul mi Léon, „skončil si. Vezmem ich na sever k tkáčovi a jeho kreslič ich zväčší pre tkáčsky stav.“

Malo ma potešiť, že nemusím kresliť gigantické kone ja sám. Namiesto toho ma pochytili obavy o svoje dielo. „Ako zistím, že kreslič je naozaj umelec? Nechcem, aby pokazil moje návrhy.“

„Nezmení nič, pre čo sa rozhodne Jean Le Viste, zmení len toľko, aby pomohol konečnej podobe tapisérie. Veľa tapisérií si nerobil, Nicolas, všakže? Akurát tak erby, domnievam sa.“

„Ktoré som si zväčšoval sám, nepotreboval som kresliča. Rovnako to dokážem aj pri tejto objednávke.“

„Tieto tapisérie sa od erbov výrazne líšia. Budú si vyžadovať skutočného kresliča. *Tiens*, zabudol som spomenúť ešte jednu vec. Musíš sa postarať o to, aby sa na všetkých vyskytli erby Le Viste. Monseigneur na tom nástojí.“

„Monseigneur sa osobne zúčastnil na tejto bitke?

Léon sa zasmial. „Jean Le Viste bol počas bitky pri Nancy nepochybne na opačnom konci Francúzska a pracoval pre kráľa. Na tom nezáleží – erby daj na zástavy a štíty, ktoré nesú iní. Možno si chceš pozrieť nejaké vyobrazenia tejto a iných bitiek. Zájdi k tlačiarovi Gérardovi na rue Vieille du Temple, má knihu, v ktorej sú rytiny zobrazujúce bitku pri Nancy. Povieť mu, aby ťa prijal. Teraz ťa nechám merať. Ak budeš mať ťažkosti, zájdi za mnou. A kresby mi dones v nedeľu pred Veľkou nocou, ak budem chcieť niečo zmeniť, zostane ti dosť času, aby si to urobil, prv než ich uvidí monseigneur.“

Léon bol zjavne očami Jeana Le Vista. Musel som najprv uspokojiť jeho, ak sa mi to podarí, bude spokojný aj Jean Le Viste.

Nedokázal som sa nespýtať. „Prečo ste si na túto objednávku vybrali mňa?“

Léon si uhladil svoje jednoduché hnedé rúcho bez kožušiny a lemovania. „To nie ja. Keby bolo podľa môjho, zadal by som tapisérie niekomu inému, alebo zašiel rovno za tkáčom, majú hotové vzory, podľa ktorých vedia tkať. Je to lacnejšie a ich vzory sú dobré.“ Léon vynikal úprimnosťou.

„Prečo si ma potom vybral Jean Le Viste?“

„Čoskoro na to prídeš sám. *Alors*, zájdi zajtra ku mne, pripravím papiere na podpis a peniaze.“

„Ešte som nesúhlasil s podmienkami.“

„Ach, myslím, že áno. Sú objednávky, ktoré umelci neodmietajú. A toto je jedna z nich, Nicolas des Innocents.“ Pred odchodom sa na mňa zahľadel.

Mal pravdu. Hovoril som o tapisériách ako o hotovej veci. A podmienky neboli najhoršie. Léon vlastne ani veľmi nevyjednával. Zrazu som sa zamyslel, či napokon nezostal pri parížskych *livres*.

Upriamil som zrak na steny, ktoré som mal tak veľkoryso pokryť. Dva mesiace na nakreslenie a namaľovanie dvadsiatich koní a jazdcov! Stál som na konci miestnosti, prešiel som krížom na druhú stranu a nameral šesť krokov. Pritiahol som si stoličku k stene, postavil sa na ňu, no ani na špičkách som zďaleka nedosiahol na strop. Dal som stoličku na miesto a po chvíľke váhania som sa postavil na dubový stôl. Natiahol som sa, no po strop stále chýbala výška ešte jedného človeka takého ako ja.

Rozmýšľal som, kde nájdem takú dlhú palicu, ktorou to odmeriam, keď som za chrbtom počul pohmkávanie a obrátil som sa. Vo vchode stálo dievča a dívalo sa na mňa. Prekrásne dievča – malo svetlú pleť, vysoké čelo, dlhý nos, vlasy farby medu a jasné oči. Také dievča som v živote nevidel. Chvíľu som sa nezmohol na slovo.

„Zdravím ťa, krásavica,“ podarilo sa mi napokon povedať.

Dievčina sa usmiala a prešľapovala z nohy na nohu. Oblečené mala jednoduché modré šaty s priliehavým živôtikom, so štvorcovým výstrihom a s úzkymi rukávmi. Mali dobrý strih

a boli z jemnej vlny, no vôbec nie prepychové. Aj šatka bola rovnako jednoduchá, a dlhé vlasy jej siahali takmer po pás. V porovnaní so slúžkou, čo vymetala kozub, bola príliš vznešená, aby patrila k služobníctvu. Možno dvorná dáma?

„Pani domu vás chce vidieť,“ povedala, obrátila sa a so smiechom rýchlo ušla.

Nepohol som sa. Skúsenosť ma naučila, že psy, sokoly a ženy sa k vám vrátia, ak zostanete na mieste. Počul som klopanie topánok na dlažbe susednej miestnosti, potom ticho. Po chvíli sa opäť ozvali kroky a dievča sa zjavilo vo dverách. „Ideš?“ Stále sa usmievalo.

„Hneď, krásavica, ak počkáš na mňa a nebudeš sa hnať ako na úteku pred drakom.“

Dievčina sa zasmiala. „Pod,“ kývla mi a tentoraz som zoskočil zo stola. Musel som kráčať rezko, aby som stačil jej behu cez sálu. Sukňa jej viala, akoby ju poháňal neviditeľný vietor. Zblízka voňala čímsi sladkým a korenistým s prímiesou potu. Pohybovala perami, akoby niečo žula.

„Čo to máš v ústach, krásavica?“

„Boľavý zub.“ Dievča vyplazilo jazyk, na ružovej špičke ležal klinček. Pri pohľade na jazyk som stvrdol. Mal som chuť poorať ju.

„Ach, to musí bolieť.“ Ja to vysajem lepšie. „No a prečo ma chce pani vidieť?“

Dievča sa na mňa pobavene dívalo. „Myslím, že ti to povie sama.“

Spomalil som. „Načo ten zhon? Nebude jej prekážať, ak si my dvaja cestou trochu pohovoríme?“

„O čom sa chceš rozprávať?“ Dievčina sa vydala po okrúhlom schodisku.

Predbehol som ju a zabránil jej vystupovať ďalej. „Aké zvieratá máš rada?“

„Zvieratá?“

„Nechcem, aby si ma pokladala za draka. Radšej si ma predstav ako niečo iné. Niečo, čo máš rada.“

Zamyslela sa. „Možno ako papagája. Tie mám naozaj rada. Mám štyri, zobú mi z ruky.“ Obehla ma a zastala na schodoch nado mnou. Nešla vyššie. Tak, myslel som si. Vytiahol som svoje nástroje a prišla sa na ne pozrieť. Poď bližšie, drahá, a hľaď na moje slivky. Ohmataj si ich.

„Nie papagáj,“ povedal som. „Určite si pri mne nepredstavuješ škreklúňa a imitátora.“

„Moje papagáje nie sú hlučné. Ty si však umelec, *n'est-ce pas*? To je tvoja robota – napodobňovať život, nie?“

„Robím veci krajšími, než sú v skutočnosti, hoci, milá moja, sú na svete veci, ktoré štetec nedokáže zlepšiť.“ Prešiel som okolo nej o tri schody vyššie. Chcel som vidieť, či príde za mnou.

Prišla. Oči mala stále jasné a veľké, ale ústa sa jej zvlhli vo vševediacom úsmeve. Jazykom si prehadzovala klinček z jedného líca do druhého.

Dostanem ťa, vravel som si. Dostanem.

„Ty si možno líška,“ povedala. „V hnedých vlasoch máš červenkasté pramene.“

Našpúlil som pery. „Ako môžeš byť taká krutá? Vyzerám tak prefíkane? Ja by som niekoho oklamal? Behám šikmo namiesto rovno? Som skôr pes, čo leží pri nohách svojej panej, oddaný až za hrob.“

„Psy si vyžadujú veľa pozornosti,“ povedala. „Vyskakujú a zablatenými labami mi zašpinia sukne.“ Prešla okolo mňa a tentoraz nezastala. „Poď, moja pani čaká. Nemôžeme ju nechať čakať.“

Musel som sa ponáhľať, príliš som sa zdržiaval inými zvieratami. „Viem o zvierati, ktorým chcem byť,“ s fučaním som sa náhlil za ňou.

„A to je?“

„Jednorožec. Poznáš jednorožca?“

Dievča odfrklo. Bolo už na konci schodiska a otváralo dvere do ďalšej miestnosti. „Viem, že rád oddychuje s hlavou v lone panny. To máš rád aj ty?“